

ПРЕЗИДЕНТОВІ УКРАЇНИ Л.Д. КУЧМІ

Шановний Леоніде Даниловичу!

Не мені Вам пояснювати, не мені звертати Вашу увагу на цю надзвичайно тривожну ситуацію, яка склалася в Україні, — Ви це добре бачите і Ви, переконаний, усвідомлюєте, чим це загрожує Україні.

Але в одному я переконаний: Ви, тільки Ви як діючий Президент, наділений високими повноваженнями, як гарант Конституції України, здатний вивести ситуацію із конфліктної прірви і відкрити шлях до порозуміння і громадянського миру в Україні.

Найбільше я боюся того, що Ви в емоційному роздратуванні, а підстави, на жаль, для цього є, відмовитеся від переговорів із опозицією, зробите ставку на силовий варіант розв'язання конфлікту. Не дай Господи, щоб це трапилось. Та я вірю, що Вам вистачить терпіння, мудрості, розважливості, аби вберегти українське суспільство від подальшої ескалації громадянського протистояння.

Думаю, нема потреби мені говорити про те, що від Ваших дій у цей надзвичайно складний час в історії України залежить і доля нашої незалежної держави, й історична оцінка Вашої, як Президента України, діяльності.

Що робити? Тільки ініціювати з Вашого боку переговорний процес із опозицією. Пам'ятаєте, коли на Хрещатику з'явилися намети внаслідок акції „Повстань, Україно!”, я мав зустріч у Варшаві з Президентом Республіки Польща Александром Квасневським. Ви мене тоді запросили до себе і запитували, що сказав Президент Польщі. Я майже буквально передав Вам його слова: „Передайте моєму другові, Вашому Президентові, що не важливо, чи один намет опозиції, чи двадцять-тридцять стоять у столиці України, — треба починати переговори. Йти на переговори з опозицією. І це має розпочати Президент України”.

Тепер ситуація значно складніша. За своїми масштабами і масовістю цей здвиг народу не має аналогів в історії України. Головне, що в цьому протестному „посполитому рушенні” головну роль відіграє студентство. Згадайте Францію з її студентськими бунтами наприкінці 60-х років вже минулого століття. Годі й говорити про Югославію...

Ви, мабуть, не забули й того, що після брутального, цинічного нацькування влади в Донецьку проти „Нашої України”, проти Віктора Ющенка ми, академіки НАН України, Ігор Юхновський, Платон Костюк, Іван Дзюба і я, прийшли до Вас і попросили допомогти загасити це полум'я національного розбрату, протистояння Сходу і Заходу, припинити ескалацію цього політичного конфлікту, який, я не сумніваюся, розпочала та стимулювала влада.

Нам здавалося, що Ви з розумінням поставилися до нашої ініціативи створити щось на зразок Громадської ради задля відстеження подібних конфліктів, різного роду суспільних напруг та своєчасного публічного їх оприлюднення в засобах масової інформації. Ми сподівалися, що Ви очолите цю Громадську раду, надасте можливість регулярно і, головне, публічно, на телебаченні проводити за Вашою участю, під Вашим головуванням як гаранта Конституції України ці засідання.

На жаль, Ви відмовилися реалізувати нашу ініціативу. Потім було Мукачеве з його цинічним паплюженням прав і свобод народу, тепер ось ми маємо „помаранчеву революцію”.

Я був тоді з Віктором Ющенком у Донецьку, я на власні очі бачив, як зухвало поводили себе прикуплені, найняті, обдурені люди, але я не міг собі уявити, що це лише перша сторінка жакливого сценарію, який розпочала втілювати донецька влада і влада київська на чолі з Віктором Януковичем.

Я маю моральне право це стверджувати, бо був у Кіровоградській області і під час першого туру виборів Президента України, і під час другого туру, мав, на жаль, усі можливості переконатися в повному задіянні місцевої влади, передусім державних адміністрацій, у фальшуванні виборів на користь Віктора Януковича.

Наприклад: на виборчій дільниці № 168 у селищі міського типу Петрове Кіровоградської області 31 жовтня 2004 року о 19:25 голова виборчої комісії Щербак Світлана Василівна відправила обідати членів комісії, а сама разом зі спостерігачами від Віктора Януковича винесла одну урну із зали голосування в одну з окремих кімнат і почала вкидати бюлетені до урни. За цим кримінальним злочином голову дільничої комісії Щербак Світлану Василівну застали звичайні виборці Аненко Роза Олексіївна, Лихоносова Зінаїда Федорівна та спостерігач від Віктора Ющенка Повалій Володимир Андрійович.

На дивані біля цієї урни залишилося 45 не вкинутих ще бюлетенів, заповнених одним почерком та з позначкою „за” Віктора Януковича.

Невже хтось повірить, що ця жінка, яка, не сумніваюся, знала, що такі дії є кримінальним злочином, робила це з власної ініціативи?

А як можна пояснити дії районного прокурора Павловського Руслана, який на мою вимогу, на мою, як народного депутата України, усну і письмову заяву, відмовився скласти акт, не захотів приймати моєї письмової заяви і вилучені 45 бюлетенів?

І це, шановний Леоніде Даниловичу, лише один факт кричущого порушення Закону „Про вибори Президента України”, хоча подібних зловживань я бачив на власні очі десятки.

Мене ніхто не зможе переконати в тому, що вибори Президента України можна вважати нормальними. Ні, ніколи! Бо тільки глухий і сліпий не бачив і не чув, що влада, на жаль, і за Вашим особистим сприянням і втручанням намагається провести призначеного тією ж владою кандидата Віктора Януковича в Президенти України. Цього не буде!

Молодь — надія України!

Молодь — майбутнє України!

Саме молоді люди йдуть сьогодні попереду і вони не допустять до влади тих, хто обманом, подачками, залякуванням, фальшуванням прагне й далі владарювати в Україні.

Шановний Леоніде Даниловичу! Я сподіваюся, що Ви таки зробите перший крок назустріч новій Україні, її майбутньому і зробите все залежне від Вас, аби зберегти громадський мир та не допустити до влади тих, хто так цинічно і брутально зневажає свободу вибору, честь і гідність української людини.

Опозиція висловлює волю більшості нашого народу і той, хто не рахується з опозицією на чолі з Віктором Ющенком, той іде проти волі народу.

З надією і вірою
в майбутнє нової України

Народний депутат України,
академік НАН України

Микола Жулинський

22 листопада 2004 р.